

Masumiyeti Arıyorum Bulan Haber Versin

— oktay-guvener · 26 Mayıs 2025

“Biz emaneti göklere, yere ve dağlara sunduk da onlar bunu yüklenmekten çekindiler. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir.” diyen ilahi hitabı çoktan unuttuk. Herkes kalbine bir baksın şu an...

İnsan... Yaratılmışların en şerefli. Ancak yeryüzünde en çok şeyi unutan da yine o. Bugün sorulması gereken en yalın ama en can yakıcı sorulardan biri şu:Dünyayı güzelleştiren neydi? Bunun tek bir cevabı var bence. MASUMİYET!!!

Bu soru, sadece bu çağa ait bir soru değil elbette. İnsanın, ruhunu, hikmetini ve ahlâkını unuttuğu ve yaratılmışlar arasında en aşağı seviye indiği her zamana ait bir sorusudur.

Bu soruya verilen her cevap, aslında bizdeki hakikatin neresinde durduğumuzu da gösterir.Hakikaten bir nerede duruyoruz?

Para, modern put olmamış mı hayatımızda. İnsanoğlu bir zamanlar sadece değiş tokuş kolaylığı için para icat etti. Sonra onu kutsadı. “Malı çok seviyorsunuz” diyen ilahi hitap yüzyıllar sonra paranın insanın kendini tanımladığı bir simgeye dönüşeceğini haber veriyordu sanki.

Bugün cüzdanın ağırlığı, kalbin değeri yerine geçti. İnsanlar birbirlerine bakiye kadar hürmet eder oldu. Oysa bir ömrün kıymeti, hesap cetveline sığmaz. Yusuf’un birkaç akçeye satıldığı pazar, aslında insanlığın vicdanı kaybettiği ilk çarşıydı.

“Mal ve evlatlar dünya hayatının süsüdür. ”Ama bu süs, asıl değildir. Makam, mal ve mülk; insana hizmet etmesi için verilmişken, insan onlara kul oldu. Dostlar satıldı, hakikatler çarpıtıldı. Sahte gülümsemelerle döşenmiş merdivenler, nice ruhların çöküşüne sahne oldu.

Peki nedir güzellik?

Modern akıl, cevabı verilerde, sistemlerde, metriklerde arıyor. Oysa Kur’an’da “güzel söz” ve “salih amel” bir arada zikredilir. Merhamet etmeyene merhamet edilmez denir. Güzellik, imanla, niyetle ve fıtrata uygunlukla oluşur.

Bir çocuğun gülüşü neden güzeldir? Çünkü yapmacık değildir. Bir annenin gözyaşı neden içimizi deler? Çünkü hesapsızdır. Gerçek güzellik, rakamsızdır, saftır, gerçektir. İnsanın içine işler, cebine değil. Masumiyet, işte bu hesapsızlığın adıdır. Allah’ın “Rabbimiz bizi unutmaktan ve yanılmaktan dolayı sorumlu tutma” duasıyla öğrettiği gibi, biz aslında unutarak kaybettik masumiyeti. Büyüdükçe bozulduk. Bilgilenip uzaklaştık. Ekranlarımız arttıkça bakmayı, konuşmalar çoğaldıkça dinlemeyi, kazandıkça vermeyi unuttuk.

Belki de dünyayı güzelleştiren; bir annenin "hakkım helâl olsun" cümlesi,bir kasabın kediye bıraktığı pay, bir çocuğun şeker verirken seçmeden uzattığı avuçtu.

Bugün ise iyilik bile bir kampanyaya, bir gösteriye dönüştü. Hesapsız yapılan her şey nadirleşti. Oysa Kur’an ne diyordu: “İyilikle kötülük bir olmaz. Sen kötülüğü en güzel olanla sav. O zaman seninle arasında düşmanlık olan kişi, sanki candan bir dost olur.” Şimdi verirken bile düşman kazanıyoruz aslında. Neden mi? Çünkü verirken bile insanları rencide ediyoruz.

Bir elin verdiğini diğer elinin bilmemelidir asıl olan. Güzelliđin tarifi budur işte.
Dünyayı güzelleştiren, insanın içindeki hakikate sadakatiydi. Birlik, merhamet, şefkat, tevazu ve adalet...
Bunlar unutuldukça şehirler betonlaştı, insanlar ruhsuzlaştı, kalpler dondu. Ve biz, paranın, makamın, toprakların değil; kaybettiğimiz masumiyetin ardından çirkinleştik.
Şimdi yeniden sormalıyız: Dünyayı güzelleştiren neydi, ne oldu?
Merhamet nerede bilen var mı? Ben uzun zamandır göremiyorum onu, kaybettim bendeki merhameti, peki siz de fazladan var mı?
Bu hafta bu konuyu neden işledim sizce? Merak edenler, etrafına şöyle bir kalp gözü ile bir baksınlar. Nereye mi bakacağız? (Gazze'ye, Hama'ya, Afrika'ya, Dođu Türkistan'a, Ukrayna'ya ne bileyim sizce zulüm nerede ise oraya bakın).
Gelin bu haftaki yazıyı bir dua ile bitirelim. "Allah'ım, fıtratımıza dönebileceğimiz kadar derin bir kalp ver bize. Unuttuđumuz güzelliği, yine seninle hatırlayabilelim..."